

Arrest

**nr. 75 349 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 december 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. LETEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. H. M., die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 maart 2008 en heeft zich vluchteling verklaard op 1 april 2008. Een terugnameverzoek werd door de Belgische asielinstanties ingediend bij de Griekse autoriteiten (adm. doss. eerste AA, stuk 5). Op 28 mei 2009 verzaakt verzoeker uit vrije wil aan zijn aanvraag tot het bekomen van de status van vluchteling in België (adm. doss. eerste AA, stuk 2).

1.2. Verzoeker verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 4 februari 2011. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 mei 2011 door de Dienst

Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 10 oktober 2011.

1.3. Op 18 november 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 november 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh. Bij aankomst in België was u minderjarig.

Op een dag werd het levensloze en zwaar verminkte lichaam van uw vader, genaamd Rahmatullah, nabij uw ouderlijk huis teruggevonden. Uw vader was de avond daarvoor ingegaan op een uitnodiging van zijn neef Said Kamal Sadaat, een drugsdealer en zakenman die banden heeft met gouverneur Ustad Atta. Uw vader zou op de hoogte geweest zijn van diens criminele activiteiten. Uw vaders oom Ghulam Rasul, die getuige zou geweest zijn van de moord op uw vader, stierf eveneens enkele weken later. Enkele maanden na de dood van uw vader kregen jullie problemen met uw oom Ammanullah, van wie jullie vermoeden dat hij eveneens betrokken was bij de moord op uw vader. Hij beweerde nu de eigenaar te zijn van de gronden die uw vader toebehoorden. U besloot daarna samen met uw moeder in te trekken bij uw oom in Peshawar te Pakistan.

Enkele jaren later klopten enkele gewapende mannen op de deur van jullie woning. Uw moeder begon luid te schreeuwen waardoor de gewapende mannen de woning niet konden binnendringen. Een veiligheidscommandant vertelde u de volgende dag dat de mannen naar u op zoek waren geweest. Vervolgens werd er beslist dat u Pakistan maar beter kon verlaten. Vanuit Peshawar vloog u naar Moskou waar u enkele maanden verbleef. Vervolgens reisde u verder tot in Griekenland waar u acht maanden verbleef. Vanuit Griekenland reisde u verder naar België, waar u op 28 maart 2008 aankwam. Op 1 april 2008 vroeg u asiel aan bij de bevoegde asielinstanties. Op 28 mei 2009 verklaarde u uit vrije wil te verzaken aan uw aanvraag tot het verkrijgen van de status van vluchteling in België.

Op 4 februari 2011 verklaarde u zich alsnog vluchteling. U vreest bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vermoord te worden.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een Taskara (Afghaanse identiteitskaart) neer, een Afghaans paspoort dat u verkreeg op de Afghaanse ambassade te Brussel op 5 november 2009, een bevestigingsbrief van de autoriteiten, een medisch verslag aangaande de gezondheid van uw moeder, een bevestigingsbrief van uw arts in België en een bewijs van consultatie.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit uw dossier blijkt dat u reeds een asielaanvraag indiende in Griekenland en men wat betreft uw aanvraag een negatieve beslissing nam (zie overname Griekse autoriteiten). Nochtans beweerde u ten aanzien van de Belgische autoriteiten in eerste instantie in Griekenland geen asiel te hebben aangevraagd (zie DVZ, terugnameverzoek, vraag 13). Uit de Griekse documenten blijkt eveneens dat de door u opgegeven naam en geboortedatum niet overeenstemmen met uw verklaringen hieromtrent aan de Belgische autoriteiten. Als het CGVS u vroeg waarom u valse identiteitsgegevens opgaf in Griekenland stelde u dat u niet de intentie had om er te blijven en derhalve valse gegevens opgaf (CGVS, p. 2). Dit is echter geen afdoende excuus. De vaststelling dat u er niet voor terugdeinst valse identiteitsgegevens te hanteren in uw contacten met asielinstanties doet vragen rijzen over uw algemene geloofwaardigheid. Evenzeer blijkt uit de Griekse documenten dat u eveneens in Finland en Zweden blijkt geweest te zijn. Ten aanzien van de Belgische asielinstanties ontkent u dit echter ten stelligste (CGVS, p. 17). Opnieuw rijzen hierdoor vragen bij de oprechtheid van uw verklaringen. Uw algemene geloofwaardigheid wordt door deze vaststellingen aangetast.

Verder dient te worden benadrukt dat u op 28 mei 2009 verklaarde uit vrije wil te verzaken aan uw aanvraag tot het verkrijgen van de status van vluchteling in België. Op 4 februari verklaarde u

zich alsnog vluchteling. Ook dit doet vragen rijzen over de ernst van uw asielaanvraag en uw werkelijke nood aan bescherming.

Wat er ook van zij, u slaagde er niet in aannemelijk te maken bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vermoord te zullen worden. U beweerde dat uw vader zou vermoord zijn door zijn neef Sayed Kamal Sadaat en zijn handlangers nadat hij op de hoogte zou zijn geweest van diens criminele activiteiten. Als het CGVS echter peilde naar uw informatie aangaande die criminele zaken van Sadaat kon u daar nauwelijks over uitweiden. Zo verklaarde u dat iedereen in Mazar hiervan op de hoogte was, maar als het CGVS u vroeg dit concreet toe te lichten verwees u louter naar de moord op uw vader (CGVS, p. 13). Als er logischerwijze eveneens gepolst werd naar datgene wat uw vader hierover dan wel vernomen had, stelde u vaag dat Sadaat bezig was met drugs. Vervolgens kunt u dit enkel toelichten door enkele drugssoorten op de te noemen. Dit is echter erg algemeen en bewijst noch dat u kennis hebt genomen van Sadaats activiteiten noch dat uw vader hierover concrete informatie bezat. Eveneens bleek u niet bij machte andere gebeurtenissen op te noemen waar Sadaat bij betrokken is geweest, wat eveneens mag verbazen. U verwijst in deze alleen naar de moord op uw oom enkele weken later (CGVS, p. 14). Indien Sadaat werkelijk de neef is van uw vader en uw vader het leven moest bekopen vanwege de informatie die hij bezat over Sadaats criminele activiteiten, mag verwacht worden dat u hierover meer concrete informatie naar voren kunt brengen. Wat Sayed Kamal Sadaat betreft mag het eveneens verbazen dat u hem, aangaande zijn politieke achtergrond, steeds in verband brengt met Ustad Atta en diens partij Jamiat Islami (CGVS, p. 14). Nochtans is bekend dat Sayed Kamal Sadaat de oprichter is van de partij Hezb-e-Paiwand Mihani Afghanistan. Evenmin blijkt u te weten dat Sadaat zich in 2005 kandidaat stelde om de provincie Balkh te vertegenwoordigen in het nationale parlement (zie administratieve dossier). Indien Sadaat daadwerkelijk de neef is van uw vader en hij bovendien de persoon is waarvoor u uw land diende te ontvluchten, mag verwacht worden dat u ook hiervan op de hoogte bent.

Ook als er gepolst werd naar Sadaats banden met andere invloedrijke personen bleek uw informatie erg beknopt. U stelde dat hij heel dicht stond Ustad Atta en Shir Arab (CGVS, p. 13). Wat Ustad Atta betreft dient te worden opgemerkt dat u niet met zekerheid kon zeggen welke functie hij dan wel bekleedt, wat erg opmerkelijk is (CGVS, p. 13). Atta is immers reeds jarenlang de gouverneur van uw provincie Balkh. Indien u daadwerkelijk problemen vreest met iemand die dicht bij de gouverneur staat, mag verwacht worden dat u op de hoogte bent van diens functie, temeer deze functie in de Afgaanse samenleving een belangrijke plaats inneemt. Evenzeer mag het verbazen dat u niet kon verduidelijken wanneer Atta gouverneur werd en of hij reeds de gouverneur was ten tijde van de moord op uw vader. Wat Shir Arab betrof, kwam u niet verder dan te beweren dat het een commandant betrof (CGVS, p. 18). Of de man een officiële functie bekleedde of nog steeds bekleedt, wist u niet toe te lichten, noch kon u het CGVS informatie verschaffen over de partij waartoe hij behoort. Verder stelde u dat Sadaat banden had met andere commandanten, maar wie het betrof kon u niet verduidelijken, wat erg merkwaardig is (CGVS, p. 13).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u Afghanistan pas hebt verlaten nadat er problemen ontstonden met uw oom Ammanullah met betrekking tot de gronden van uw vader, dit enkele maanden na de dood van uw vader (CGVS, p. 12). U beweerde weliswaar dat Ammanullah betrokken was bij de moord op uw vader maar dit betrof slechts een hypothese die u niet met verklaringen of concrete gegevens wist te staven (CGVS, p. 12).

Vervolgens zou u jarenlang in Pakistan woonachtig zijn geweest tot enkele gewapende mannen u kwamen bedreigen, waarop u besloot naar Europa te vluchten. De mensen die u in Pakistan bedreigden zijn volgens u tevens de personen die uw vader om het leven brachten (zie DVZ, Vragenlijst, vraag 5). Dat er een verband zou zijn tussen uw problemen in Afghanistan en de gebeurtenis in Pakistan maakte u allerm minst aannemelijk. Gezien de boven geuite twijfels aangaande de problemen van uw vader, dient ook dit aspect van uw asielrelaas betwijfeld te worden. Als het CGVS u verder vroeg hoe u er zeker van was dat men het op u persoonlijk had gemunt, beweerde u dat u hierover werd ingelicht door de plaatselijke veiligheidschef (CGVS, p. 15). U kon echter geenszins toelichten hoe die veiligheidschef tot die conclusie was gekomen, wat erg bevreemdend is (CGVS, p. 15). Evenzeer mag het verbazen dat men u jarenlang ongemoeid zou gelaten hebben om vervolgens plots uw huis gewapenderhand aan te vallen. Dit doet, rekening houdend met de reeds geuite twijfel aangaande de kern van uw asielrelaas, vragen rijzen over uw daadwerkelijke vluchtmotieven.

Bovengaande elementen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. De Vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegde zijn niet bij machte de beoordeling van het CGVS te wijzigen. Deze hebben immers slechts een bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Uw Taskara en paspoort dienen overigens louter ter staving van uw identiteit maar werpen verder geen ander licht op uw asielrelaas. Wat de medische documenten betreft dient te worden opgemerkt dat deze in geen geval een verband aantonen tussen uw medische

toestand (en die van uw moeder) en het door u naar voren gebrachte asielrelaas. De informatie waarop het CGVS zich baseert vindt u terug in het administratieve dossier.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Mazar-e Sharif, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Thakar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" dd. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Balkh de districten Char Bulak en Chimtal worden vermeld als districten waar een toenemende mate van veiligheidsincidenten plaatsvonden. Deze beide districten worden als onveilig beschouwd. De provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten blijven betrekkelijk kalm en stevig onder controle van de overheid. Dit wordt bevestigd door een rapport van het Institute for War and Peace Reporting, dat stelt dat de situatie in de stad Mazar-i Sharif 'stabiel' is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, aangaande de toekenning van de hoedanigheid van vluchteling, voert verzoeker aan dat uit het administratief dossier blijkt dat hij zeer veel details – en zelfs zeer veel namen – kon verstrekken omtrent hun leefsituatie in Afghanistan en de omstandigheden waarin zijn vader om het leven kwam. Voorts stelt verzoeker dat er klaarblijkelijk een persoonsverwisseling is geweest vermits hij nooit in Finland en Zweden is geweest.

Aangaande de toekenning van de subsidiaire bescherming voert verzoeker aan dat gelet op de fluctuerende veiligheidsincidenten in Afghanistan, ook in de provincie Balkh vanwaar verzoeker afkomstig is, hij zich niet akkoord kan verklaren met de zienswijze van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aan het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd: het arrest nr. 70 427 van 22 november van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; een certificaat van zijn opleiding in België en verschillende verklaringen van leerkrachten; een ‘joint report by experts from Austria and Belgium “Afghans in Iran and Pakistan” van 12 juli 2010; een rapport van de ‘General Assembly Security Council “The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security” van 21 september 2011; een “Afghanistan: Update door Corinne Troxler Gulzar” van 23 augustus 2011; een medisch attest van 3 februari 2010 en een brief van een maatschappelijk assistente aan verzoekers raadvrouw.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij reeds een asielaanvraag indiende in Griekenland en men een negatieve beslissing nam, (ii) uit de Griekse documenten blijkt dat hij eveneens in Finland en Zweden is geweest, (iii) hij er niet in slaagde aannemelijk te maken dat bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vermoord te zullen worden, zoals wordt toegelicht, (iv) hij jarenlang in Pakistan woonachtig zou zijn geweest en het mag verbazen dat men hem jarenlang ongemoeid zou gelaten hebben om vervolgens plots zijn huis gewapenderhand aan te vallen, (v) de documenten die hij voorlegde niet bij machte zijn de beoordeling van het CGVS te wijzigen, en (vi) na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie wordt gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.4. In de mate in het eerste weigeringsmotief wordt gesteld dat verzoeker reeds een asielaanvraag indiende in Griekenland die werd afgewezen en uit de Griekse documenten blijkt dat verzoeker in Zweden en in Finland is geweest, dient de Raad vast te stellen dat uit deze informatie weliswaar blijkt wanneer verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Griekenland (7/7/2007 en 8/11/2007) doch geenszins wanneer verzoekers asielaanvraag werd geweigerd, noch waarom, noch wanneer volgens de Griekse autoriteiten verzoeker in Zweden en Finland zou zijn geweest. Zo dit op het eerste gezicht niets te maken heeft met de vrees voor vervolging die verzoeker koestert, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker de waarheid niet spreekt over het tijdstip waarom hij Pakistan zou hebben verlaten en hij evenmin de waarheid spreekt wanneer wordt gesteld dat hij jaren in Pakistan zou hebben gewoond na de moord op zijn vader. Immers, volgens het neergelegde stuk dat betrekking heeft op de moord van verzoekers vader, en in de mate daar enig geloof aan wordt gehecht, werd de moord gepleegd in 1383, dit is 2004. Verzoeker kan dan ook hoogstens drie jaar in Pakistan gewoond hebben.

2.5. De Raad is voorts van oordeel dat verzoekers relaas niet grondig werd onderzocht en dat evenmin afdoende informatie aan het administratief dossier werd toegevoegd om tot een bevestiging of hervorming te komen van de bestreden beslissing. Uit niets blijkt immers dat Sayed Kamal Sadaat dezelfde persoon is als Ehsan-e Kamal en wat de relatie is tussen Atta en deze persoon/personen. Behoudens één bladzijde uit een werk "International Peacekeeping", overigens zonder volledige referentie, wordt het relaas van verzoeker voor zover het betrekking heeft op de bouwindustrie en de drugsindustrie niet verder onderzocht terwijl de bladzijde van het toegevoegde werk wel degelijk over de relatie politie/industrie/drugs handelt. De informatie over Sayed Kamal Sadat beperkt zich tot een halve bladzijde uit "*Milcord Complex Operations Wiki*", uit de controle over deze naam blijkt dan weer dat er een persoon bestaat met exact dezelfde naam als deze Sayed. Dat verzoeker meer zou moeten weten over Shir Arab dan dat deze persoon een commandant is, is de Raad niet duidelijk en kan ook niet uit het administratief dossier worden afgeleid.

2.6. Voorts heeft verzoeker verklaart dat er een persoon in het centrum verbleef dat familie zou zijn van de voornoemde Sayed en dat hij dit meldde aan de verantwoordelijke van het centrum. De Raad kan niet vaststellen of er met deze informatie iets is gebeurd.

2.7. De Raad besluit uit het voorgaande dat hij niet tot een bevestiging of hervorming kan komen zonder aanvullende onderzoeksdaden te moeten bevelen. Met het oog op een goede rechtsbedeling wordt de bestreden beslissing vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 november 2011 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS